

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **I. M.**, zastoupena JUDr. Světlanou Kazakovou, advokátkou se sídlem Týnská 1053/21, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2012 č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2013, č. j. 4 Ad 37/2012 – 75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2012 č. j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně (dále „stěžovatelka“) a potvrdila své rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. X, kterým byl stěžovatelce přiznán od 1. 12. 2007 starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále „zákon o důchodovém pojištění“), ve znění účinném do 31. 12. 2009 a podle čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 1 a čl. 7 vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 116/1960 Sb., o dohodě mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení (dále jen „dohoda o sociálním zabezpečení“) ve výši 2.340 Kč měsíčně.

Rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). V žalobě stěžovatelka namítala nesprávný výklad čl. 5 odst. 1 dohody o sociálním zabezpečení žalovanou. Podle stěžovatelky se tento článek dohody o sociálním zabezpečení vztahuje pouze na případy, kdy cizinec po přesídlení dosáhl příjmy ze zaměstnání. Stěžovatelka tvrdila, že po svém přesídlení do České republiky vykonávala pouze funkci jednatelky společnosti AKARAD s. r. o. a v této souvislosti dostávala od společnosti plnění ve výši 500 Kč měsíčně. Stěžovatelka namítala, že výkon funkce jednatelky není výkonem práce ve smyslu zákoníku práce a nelze tedy aplikovat žalovanou použitá ustanovení dohody o sociálním zabezpečení. Stěžovatelka dále namítala, že poskytovaná částka nebyla odměnou za výkon funkce

jednatelky, ale že šlo pouze o náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s výkonem této funkce. Stěžovatelka na podporu tohoto tvrzení uvedla, že tyto náhrady nebyly schváleny valnou hromadou společnosti a zároveň že podle Výkazu zisku a ztrát společnosti AKARAD s. r. o. k 31. 12. 2005 byly odměny členům orgánů společnosti nulové.

Městský soud žalobu stěžovatelky rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl a o náhradě nákladů rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka požádala o přiznání starobního důchodu žádostí ze dne 20. 12. 2006. Byly doloženy evidenční listy důchodového pojištění zaměstnavatele AKARAD s. r. o., podle kterých byla stěžovatelka u této společnosti zaměstnána od 3. 11. 2003 do 18. 12. 2006. Ohledně přesídlení stěžovatelky vycházel městský soud z potvrzení Policie ČR, podle něhož byl stěžovatelce povolen trvalý pobyt od 4. 12. 2006.

Městský soud přitom konstatoval, že se nemůže s ohledem na koncentraci řízení zabývat žalobními body, o které stěžovatelka svou žalobu rozšířila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Jednalo se o žalobní body, kterými stěžovatelka zpochybnila datum nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu.

Ohledně posouzení hlavní žalobní námitky stěžovatelky se městský soud ztotožnil s názorem žalované, která vyšla z čl. 5 odst. 1 dohody o sociálním zabezpečení, podle něhož se občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany, a po přesídlení pracovali, vyměřují důchody a jiné dávky z výdělku dosaženého v zaměstnání v zemi, do níž přesídlili. Podle městského soudu žalovaná správně vyložila toto ustanovení v kontextu doby uzavření dohody o sociálním zabezpečení (2. 12. 1959). Smyslem tohoto ustanovení dohody o sociálním zabezpečení bylo rozlišení osob na ty, které dosáhly výdělků započítaných do vyměřovacího základu a na ty, které jich nedosáhly. Městský soud zrekapituloval argumentaci žalované, která vycházela z § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 55/1956 Sb., o sociálním zabezpečení a dovodila, že osoby, které byly v postavení odpovídajícímu statutárního orgánu v tzv. socialistických organizacích, byly účastny na sociálním zabezpečení z titulu výkonu své funkce, která byla vzhledem ke svému obsahu prací ve smyslu čl. 5 dohody o sociálním zabezpečení.

Městský soud uvedl, že žalovaná vzala v úvahu též změnu podstaty důchodového systému ze zabezpečovacího na pojistný po 1. 1. 1996. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2007 byli účastni pojištění za splnění podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění také jednatelé společností s ručením omezeným, jestliže mimo pracovněprávní vztah vykonávají pro společnost práci, za kterou jsou společností odměňováni. Podle § 8 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s ust. § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců (*městský soud zřejmě omylem označil tento zákon číslem 56/1956 Sb. – pozn. NSS*) jsou účastni na důchodovém pojištění jednatelé společností s ručením omezením, jestliže pro společnost vykonávají mimo pracovněprávní vztah práci, za kterou jsou touto společností odměňováni, pokud splňují podmínky pro účast na nemocenském pojištění a jsou činní v České republice. Podle § 6 odst. 2 je rozhodným příjmem pro účast na pojištění částka 400 Kč měsíčně.

Žalovaná vyšla z toho, že stěžovatelka vykonávala na území České republiky funkci jednatelky společnosti AKARAD s. r. o., za kterou byla odměňována částkou 500 Kč měsíčně. Byla proto účastna nemocenského pojištění podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona 54/1956 Sb.,

pokračování

ve znění účinném do 31. 12. 2007 a byla proto účastna i důchodového pojištění podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2007. Stěžovatelce tak byly započítány vyměřovací základy v souladu s ust. § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění.

Městský soud konstatoval, že tvrzení stěžovatelky, že se nejedná o odměnu ale o částku náhrady nákladů vzniklých jí v souvislosti s výkonem funkce jednatele, se jeví s ohledem na vystavený evidenční list důchodového pojištění jako účelové.

Stěžovatelka při jednání namítala nesprávnost postupu žalované při kontrole odvodu pojistného na důchodové pojištění. K tomu žalovaná uvedla, že nebyly vzneseny kontrolovanou společností námitky proti zápisu o kontrole, proto bylo považováno kontrolní zjištění za správné. Žalovaná rovněž uvedla, že nemá důvod zkoumat údaje uvedené na evidenčním listu důchodového pojištění. Městský soud na základě toho dospěl k závěru, že je v pravomoci zaměstnavatele uvést na evidenčním listu důchodového pojištění vyměřovací základy pro odvod pojistného. Zaměstnanec má v případě nesouhlasu možnost vznést námitky proti evidenčnímu listu důchodového pojištění. Z předložených evidenčních listů důchodového pojištění je přitom zřejmé, že stěžovatelka námitky nevznesla a uvedenou částku vyměřovacího základu podepsala. Městský soud dále konstatoval, že považoval za nadbytečné provádění důkazu „*účetními doklady společnosti AKARAD*“, neboť hlavním podkladem pro zjištění, zda byla stěžovatelka účastna důchodového pojištění, je evidenční list důchodového pojištění. Skutečnost, že valnou hromadou nebyla odměna statutárním orgánům schválena, není v souzené věci podstatná. Podstatné je, že stěžovatelce byla odměna vyplacena a uvedena jako vyměřovací základ pro odvod pojistného na důchodové pojištění.

Postup žalované byl zákonný, neboť vycházela z evidenčního listu důchodového pojištění, který byl vyhotoven a odeslán žalované v zákonné lhůtě. Z podkladů zaslaných společností AKARAD s. r. o. žalovaná dovodila, že stěžovatelka po přesídlení do České republiky, k němuž došlo ke dni 4. 12. 2006, byla na území České republiky zaměstnána a pracovala do 18. 12. 2006. Proto žalovaná správně vyšla z čl. 5 odst. 1 dohody o sociálním zabezpečení a vyměřila stěžovatelce důchod z výdělků, kterého dosáhla v zaměstnání v zemi, do níž přesídlila. Nebylo proto možné postupovat podle čl. 5 odst. 2 dohody o sociálním zabezpečení, podle něhož se vyměřuje důchod v případě, že přesídlivší osoba v ČR nikdy nepracovala a nedostávala žádný výdělek ze zaměstnání.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatelka rozsudek městského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítá, že se městský soud nevypořádal s její hlavní žalobní námitkou, neboť se vůbec nevyjádřil k podstatě sporu (zda stěžovatelka na území ČR po přesídlení pracovala či nikoliv). Soud podle názoru stěžovatelky pouze konstatoval, že námitky vznesené stěžovatelkou nejsou důvodné, přičemž toto své konstatování nijak nezduvodnil. V odůvodnění napadeného rozsudku není uvedeno, z jakého důvodu soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky a z jakého důvodu považuje žalobní námitky stěžovatelky za liché, mylné nebo vyvrácené.

Stěžovatelka navrhla v průběhu řízení a při jednání provedení důkazů výkazem zisku a ztrát spol. AKARAD s. r. o. ke dni 31. 12. 2005, listinami týkajícími se provedení kontroly žalovanou a potvrzení spol. AKARAD s. r. o. pro účely soudního řízení ze dne 31. 5. 2013. Stěžovatelka namítá, že městský soud se na konci jednání dotázal účastníků, zda mají další návrhy

na doplnění dokazování a po negativní odpovědi účastníků přijal usnesení: „*Soud nebude provádět další dokazování ve smyslu předchozích návrhů v řízení soudním učiněných s tím, že nepovažuje za nutné v rámci tohoto řízení a posouzení právní otázky tyto důkazy provést.*“ Podle názoru stěžovatelky je takový postup vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť se účastníci dověděli až z tohoto usnesení, že navržené důkazy soud neprovede. Poté následovaly již jen závěrečné návrhy účastníků. Přitom podle názoru stěžovatelky pokud se soud rozhodne některé důkazy neprovádět, má o tom rozhodnout ve smyslu § 77 odst. 1 s. ř. s. v průběhu jednání, aby účastníci mohli navrhnout jiné důkazy. Ani v průběhu jednání ani v rozsudku pak městský soud nezduvodnil neprovedení důkazů listinami týkajícími se kontroly provedené žalovanou a potvrzením spol. AKARAD s. r. o. pro účely soudního řízení ze dne 31. 5. 2013.

Stěžovatelka dále namítá, že městský soud nesprávně odmítl provedení důkazu účetními doklady společnosti AKARAD s. r. o., neboť tyto doklady měly dokazovat, že společnost nevyplácela jednatelům odměnu. Nebylo na místě odmítnout tento důkaz pro nadbytečnost, neboť dokazovaná skutečnost nebyla postavena najisto. Stěžovatelka namítá, že pokud by městský soud provedl důkaz výkazem zisku a ztrát spol. AKARAD s. r. o. mohl by dospět k jinému závěru, než že je účelové tvrzení stěžovatelky, že jí nebyla vyplácena odměna za výkon funkce ale pouze náhrada nákladů s funkcí spojených.

Stěžovatelka dále namítá, že v rozsudku městského soudu absentuje vlastní interpretace čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení soudem. Soud pouze převzal výklad žalované, který stěžovatelka považuje za výklad „kreativní“ a jsoucí v přímém nesouladu se zněním tohoto článku smlouvy o sociálním zabezpečení.

Stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že městský soud vycházel z evidenčního listu důchodového pojištění, jehož vyhotovení v souladu s § 35a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení nebylo zpochybněno. Z tohoto evidenčního listu vyplývá, že stěžovatelka byla po přesídlení proběhlém 4. 12. 2006 zaměstnaná. Stěžovatelka evidenční list vlastnoručně podepsala, čímž stvrdila souhlas se všemi údaji uvedenými v evidenčním listu. Žalovaná odmítá, že by v jejím rozhodnutí byl proveden „kreativní výklad“ čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení, neboť její výklad byl postaven na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který navíc stěžovatelka nezpochybnila. Jestliže městský soud přisvědčil výkladu žalované a nikoliv stěžovatelce, neznamená to, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť odůvodnění rozsudku všechny náležitosti vykazuje.

Žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti

Stěžovatelka podala k vyjádření žalované repliku, v níž uvedla, že žalovaná zaměňuje právní pojmy, pokud uvádí, že její výklad čl. 5 dohody o sociálním zabezpečení byl postaven na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Stěžovatelka zdůraznila, že v průběhu soudního řízení výklad toho ustanovení dohody o sociálním zabezpečení podala stěžovatelka v žalobě i žalovaná, která stěžovatelce oponovala. Rozhodující však má být výklad právní normy soudem. Přitom soud vlastní výklad neprovedl, pouze se ztotožnil s výkladem provedeným jedním z účastníků, aniž by to nějak odůvodnil.

pokračování

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka podala žádost o starobní důchod dne 22. 12. 2006. V rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 Ads 40/2003 – 48, publikovaném pod č. 1032/2007 Sb. NSS, zdejší soud dospěl k závěru, že „*dohodu o sociálním zabezpečení mezi ČSSR a SSSR (publikovanou pod č. 116/1960 Sb.) lze ohledně posouzení podmínek pro nárok a výši starobního důchodu aplikovat jen v případě, že je jí Česká republika vázána vůči nástupnickému státu SSSR v době, kdy je podána žádost o tento důchod.*“ Nejvyšší právní soud neshledává důvod se od uvedeného závěru v nyní posuzované věci odchýlit. Platnost dohody o sociálním zabezpečení vůči Ruské federaci skončila až 31. 12. 2008. Žalovaná tedy postupovala správně, pokud dohodu o sociálním zabezpečení v případě stěžovatelky aplikovala.

K námitkám stěžovatelky zdejší soud předně podotýká, že podle judikatury Ústavního soudu (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08) není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek účastníků, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti vyplývajících závěrů je sama o sobě dostatečná.

Právě takovýmto způsobem v projednávané věci vypořádal městský soud hlavní žalobní námitku stěžovatelky spočívající v tom, že stěžovatelka na území ČR po přesídlení nepracovala ve smyslu čl. 5 dohody o sociálním zabezpečení, když vykonávala funkci jednatelky společnosti AKARAD s. r. o. Tento způsob odůvodnění rozsudku městského soudu proto považuje Nejvyšší správní soud sám o sobě za srozumitelný a přezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou stěžovatelky, že městský soud převzal bez dalšího výklad čl. 5 dohody o sociálním zabezpečení, který již provedla ve svém rozhodnutí žalovaná. Zdejší soud k této námitce konstatuje, že městský soud ve svém rozsudku uvedl, z jakých důvodů považuje argumentaci žalované za bezchybnou. Z rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností vyplývá, že městský soud považuje výklad provedený žalovanou za správný, neboť žalovaná vyložila nejprve čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení v kontextu doby jejího vzniku, tedy v době centrálně plánované ekonomiky a za platnosti zabezpečovacího důchodového systému. Žalovaná pak správně reflektovala přechod ze systému zabezpečovacího na systém pojistný a z toho plynoucí důsledky pro interpretaci čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení. Proto městský soud považoval právní výklad žalované za správný a s tímto výkladem se ztotožnil.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl závěry své judikatury, zejména rozsudku ze dne 1. 7. 2012, č. j. 2 Afs 72/2011 – 78, v němž připomněl, že správní soud nemůže mechanicky převzít závěry správních orgánů. Soud tak nemůže postupovat zejména tehdy, pokud jsou skutkové a právní závěry správního orgánu žalobou zásadně zpochybnovány. V projednávané věci však městský soud zdůvodnil (stručně), proč se ztotožnil s právními závěry

žalované ohledně výkladu čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení, a zejména také dospěl k vlastním skutkovým závěrům, které měly základ ve správním spise a ve skutečnostech zjištěných při jednání. Zdejší soud tedy nepovažuje odůvodnění rozsudku městského soudu jako celek za nepřezkoumatelné, byť zdůvodnění závěru městského soudu o správnosti žalovanou předestřené interpretace čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení mohlo být rozsáhlejší. Podstata právní úvahy městského soudu je z něj však dobře patrná.

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že městský soud pouze mechanicky převzal výklad žalované, který navíc stěžovatelka považuje za chybný. Nejvyšší správní soud připomíná, že se již v minulosti zabýval skutkově podobnými případy, jako je případ stěžovatelky. Odkázat lze např. na rozsudek ze dne 10. 11. 2010, č. j. 6 Ads 99/2010 – 52, v němž zdejší soud řešil případ, kde stěžovatel rovněž zastával na území České republiky po přesídlení funkci jednatele společnosti s ručením omezeným. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není rozhodné, zda stěžovatel práci vykonával jako zaměstnanec v pracovněprávním poměru, ale je klíčové, že byl účasten důchodového pojištění. Výklad čl. 5 smlouvy o sociálním zabezpečení provedený žalovanou a aprobovaný městským soudem tak zcela jistě nelze považovat *prima facie* za chybný či „kreativní“, jak uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti.

Stěžovatelka dále namítala vady řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud, dříve než přistoupí k přezkoumání těchto námitek, zdůrazňuje, že důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností by mohly být (ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) pouze takové vady řízení, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze považovat za pochybení městského soudu, že vydal před koncem jednání usnesení, že nebude provádět další dokazování ve smyslu předchozích učiněných důkazních návrhů, neboť nepovažuje za nutné tyto důkazy provést. Je třeba zdůraznit, že před vydáním tohoto usnesení městský soud zjistil, jak vyplývá z protokolu o jednání, že „*účastníci nemají další návrhy na doplnění dokazování*“. Výhrada stěžovatelky v tomto kontextu v zásadě ztrácí smysl a představuje spíše její svéráznou argumentaci působící především účelově. Městský soud řádně zjistil navrhovaný rozsah důkazů a poté, co se ujistil, že žádné další návrhy účastníci nemají, rozhodl, že dosud navržené důkazy neprovede. To představuje zákonný postup soudu v řízení, následovaný také řádným zdůvodněním, proč tak soud postupoval.

Městský soud tedy dal účastníkům možnost, aby všechny své důkazní návrhy uplatnili a pak o nich při jednání rozhodl. Z dikce ust. § 77 odst. 1 s. ř. s. rozhodně dovozuje, že by soud byl povinen rozhodnout o každém důkazním návrhu zvlášť ihned po jeho vznesení. V projednávané věci je patrné, že účastníci měli dostatečný prostor veškeré své důkazní návrhy uplatnit. Je věcí soudu, aby rozhodl, které důkazy provede a které nikoliv, tento postup však musí soud odůvodnit. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS.). Tak také postupoval i městský soud v napadeném rozsudku.

Zdejší soud se následně zabýval námitkami stěžovatelky směřujícími proti důvodu neprovedení navrhovaných důkazů městským soudem. Lze shrnout, že stěžovatelka brojí proti tomu, že nebyly provedeny důkazy výkazem zisku a ztrát spol. AKARAD s. r. o. ke dni 31. 12. 2005, listinami týkajícími se provedení kontroly žalovanou a potvrzením společnosti AKARAD s. r. o. pro účely soudního řízení ze dne 31. 5. 2013. Jak vyplývá z obsahu žaloby a protokolu z jednání ze dne 6. 6. 2013, všechny tyto důkazy měly směřovat k prokázání stěžovatelčina tvrzení, že společnost AKARAD s. r. o. nevyplácela jednatelům odměny za výkon

pokračování

jejich funkce s tím, že stěžovatelka dále v žalobě tvrdila, že vyplacené částky byly pouze úhradou nákladů vzniklých v souvislosti s funkcí jednatele. Z potvrzení společnosti AKARAD s. r. o. ze dne 31. 5. 2013 pak vyplývalo také to, že valná hromada společnosti neschválila vyplácení odměn jednatelům.

V projednávané věci nastala situace, kdy společnost AKARAD s. r. o. vydávala na jedné straně stěžovateli evidenční listy důchodového pojištění, z nichž vyplývá, že stěžovatelka byla účastna důchodového pojištění jako jednatel a společník společnosti s uvedením vyměřovacího základu pro odvod pojistného na důchodové pojištění. Na druhé straně však tatáž společnost podle tvrzení stěžovatelky ve svých účetních dokladech vykazovala nulové odměny jednatelům a odměny jednatelů neschválila valná hromada společnosti.

Městský soud však nezpochybnil tvrzení stěžovatelky, že podle účetních dokladů společnosti AKARAD s. r. o. nebyly vypláceny odměny jednatelům a že valná hromada neschválila vyplácení odměn jednatelům. Městský soud uvedl, že neschválení odměn jednatelům valnou hromadou není v projednávané věci podstatné. Tvrzení stěžovatelky, že plnění, které jí poskytovala dotyčná společnost, bylo pouze náhradou nákladů spojených s výkonem funkce jednatele, nikoliv odměnou za výkon této funkce, pak označil městský soud za účelové na základě údajů, které byly uvedeny v evidenčních listech důchodového pojištění a z nichž vyplývalo, že stěžovatelka byla účastna důchodového pojištění. Účetní doklady společnosti AKARAD s. r. o. městský soud nepovažoval za relevantní důkazy, neboť za rozhodující důkaz považoval právě evidenční listy důchodového pojištění a za podstatný dále považoval fakt, že odměna stěžovatelce byla vyplacena a uvedena jako vyměřovací základ pro odvod pojistného.

Z kasačních námitek stěžovatelky není zřejmé, proč se stěžovatelka domnívá, že provedení důkazu výkazem zisku a ztrát společnosti AKARAD s. r. o. by za situace, kdy městský soud nijak nezpochybnil, že tato společnost nevykazovala odměnu jednatelům ve svých účetních dokladech, ale vykazovala ji v evidenčních listech podepsaných stěžovatelkou, mohlo vést k jinému závěru, než že je tvrzení stěžovatelky o povaze odměn za výkon funkce jednatelky účelové. Na rozhodnutí ve věci také podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohlo mít vliv neprovedení důkazu listinami týkajícími se kontroly, kterou v minulosti provedla ve společnosti AKARAD s. r. o. žalovaná, neboť rovněž tyto důkazy byly navrženy pouze k prokázání skutečnosti, že podle záznamů z této kontroly (získaných nepochybně kontrolou účetnictví společnosti AKARAD s. r. o.) neměla být stěžovatelce vyplácena odměna za výkon funkce jednatelky.

Z potvrzení společnosti AKARAD s. r. o. ze dne 31. 5. 2013 jistě vyplývá, že odměna stěžovatelky jako jednatelky nebyla schválena valnou hromadou společnosti a že v účetní závěrce společnosti je uvedena odměna jednatelům ve výši 0 Kč. Tímto potvrzením tedy mohlo být prokazováno tvrzení stěžovatelky, že odměny pro jednatele společnosti neschválila valná hromada společnosti. Tuto okolnost však městský soud označil za nerozhodnou a také vysvětlil důvod takového závěru, proto provedení navrhovaného důkazu by, podle názoru Nejvyššího správního soudu, nemohlo přinést nic nového a nemohlo by ani ovlivnit rozhodnutí městského soudu ve věci samé.

Potvrzením ze dne 31. 5. 2013 mohla být prokázána skutečnost, že odměna jednatelům podle účetní závěrky společnosti měla být 0 Kč. Stejná skutečnost vyplývala i ze samotné účetní závěrky, kterou městský soud odmítl provést důkaz s odůvodněním, že hlavním podkladem pro posouzení účasti stěžovatelky na důchodovém pojištění je evidenční list důchodového pojištění a fakt, že odměna stěžovatelce byla vyplacena a uvedena jako vyměřovací základ

pro odvod pojistného. Vyznění účetních dokladů v uvedeném kontextu představuje irelevantní okolnost, která rovněž nemohla mít vliv na rozhodnutí městského soudu ve věci samé.

Při objektivním pohledu na argumentaci stěžovatelky neunikne pozornosti skutečnost, že žádný ze stěžovatelkou označených důkazů nevysvětluje rozpor mezi evidenčními listy důchodového pojištění stěžovatelky a mezi jejím tvrzením, že jí nebyla odměna za výkon funkce jednatelky vyplácena. Z evidenčních listů důchodového pojištění vyplývá, že stěžovatelka byla, jednoznačně s jejím vědomím a souhlasem, účastna důchodového pojištění jako jednatel a společník společnosti a v evidenčních listech je uveden vyměřovací základ pro odvod pojistného na důchodové pojištění. O vysvětlení tohoto zjevného zásadního rozpor se stěžovatelka v žádné fázi řízení ani nepokusila. Důvod takového postoje ovšem není z hlediska výše uvedené argumentace podstatný.

Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že v námitkách ze dne 7. 5. 2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2009, č. j. X, kterým byl stěžovatelce přiznán starobní důchod, sama stěžovatelka uvedla, že vykonávala pro společnost AKARAD s. r. o. jen funkci jednatele mimo pracovněprávní vztah a účastnila se důchodového pojištění, protože dostávala za tuto činnost odměnu ve výši 500 Kč měsíčně. Tvrzení stěžovatelky uvedené v žalobě, že nešlo o odměnu za výkon funkce, se tak jeví jako velmi nekonzistentní. Naopak citované tvrzení stěžovatelky, uvedené v řízení o námitkách, koresponduje s údaji v evidenčních listech důchodového pojištění, ze kterých městský soud vycházel.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) nebyl dán. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu